



CONTRACCIÓ

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2017

Mentres damunt de la meua casa rugia una tempesta, vaig encendre l'ordinador portàtil i em va sorprendre veure que, enlloc d'estar en la pantalla la imatge del meu amor, estava la figura amb barba blanca i barret i jaqueta negres.

- He trobat un univers al qual la teua companya va sobreviure i tu vas morir – em va dir –. Però abans de traslladar-te a ell hauria d'informar-te dels altres canvis globals que s'han produït.
- A partir de quin moment es va produir una bifurcació global? – vaig demanar.
- A partir del darrer intent de Colp d'Estat – va contestar.
- Quin, l'intent de Colp d'Estat arran que un territori intentés escindir-se després d'un referèndum? – vaig inquirir.
- Sí, però en l'altre univers el Colp d'Estat va reeixir – va assenyalar.
- En el meu va fracassar – vaig recordar –. Quan el minoritari Govern de l'Estat va intentar anul·lar l'autonomia del territori secessionista, tota l'oposició es va unir en una moció de censura amb l'objectiu d'obrir una via de diàleg.
- Però el Govern censurat i part de l'Exèrcit van argüir que la moció era invàlida per haver-la secundat els secessionistes – va afegir.
- Així és – vaig concordar –. Però en el referèndum secessionista va participar poc menys del 50% del cens, i encara que un 90% dels vots van ser favorables a la independència, això representava sobre un 45% del cens, cosa que va fer que en el procés de diàleg es qüestionés la seua representativitat democràtica, i finalment es va acordar obrir un procés per canviar la Constitució, en el marc del qual diverses opcions es podrien sotmetre a consulta popular. D'aquesta manera s'ha ajornat l'eventual secessió obrint una via democràtica per al debat. I molts atribueixen el fracàs del Colp d'Estat a que no va ser secundat pel Cap de l'Estat, encara que altres tenen dubtes sobre el seu paper real, com les van tenir sobre el paper del seu pare en l'anterior intent de Colp d'Estat fa unes dècades.
- En l'altre univers no ha hagut dubtes – va informar –: el Cap de l'Estat va secundar el darrer Colp d'Estat contribuint a la seua victòria.
- I es va imposar en tot el territori de l'Estat? – vaig preguntar.
- No en tot – va precisar –. En el territori secessionista i en altre territori amb forta tradició nacionalista, els militars colpistes van ser derrotats per les forces de seguretat autònomes, amb experiència de combat anti-terrorista, les quals a més van ser secundades per altres cossos policials amb els quals precisament havien col·laborat contra el terrorisme. Els colpistes tampoc es van poder imposar en els territoris insulars.
- I en la resta de l'Estat no va haver resistència contra el Colp? – em vaig estranyar.
- I tant que va haver resistència! – va aclarir –. Però va ser fortament reprimida i es va implantar una dictadura sagnant. De fet, així és com a tu et van matar. Però et van donar per desaparegut, de manera que no hauràs de justificar la teua reaparició. Tanmateix, abans de traslladar-te a l'altre univers et proporcionaré mitjans per a que pugues protegir-te. Dóna una mirada al desllunat.

Em vaig alçar i em vaig dirigir al desllunat, fuetejat per la pluja mentre dalt esclataven rrellamps. Vaig mirar a terra i vaig veure el que semblava un rellotge, que vaig recollir. El vaig eixugar en la cuina i vaig tornar davant de l'ordinador.

- És un Q-watch? – vaig preguntar.
- No, és un T-watch – va respondre –. No et permetrà viatjar en el temps, però pot generar un camp taquiónic similar al que acompanya a la Terra en el seu deambular per la galàxia, però que enlloc de contraure l'espai contraurà el temps al voltant del teu cos.

- Contrau l'espai o l'expandeix? – vaig qüestionar.
- Depèn del punt de vista – va explicar -. Vist des de fora de la Terra l'espai que ocupa s'expandeix, però, des del punt de vista de la Terra, 2966 quilòmetres es contrauen a 1 quilòmetre que pot ser recorregut molt més ràpidament. Tu no necessitaràs utilitzar una contracció tan gran del temps. Però si el contraus a la cinquena part, els moviments que altres necessiten cinc segons per a fer-los tu els podràs fer en un segon, i si te donen un colp de puny la seua velocitat, per a tu, serà la cinquena part. Això, en la pràctica, et farà invulnerable a colpisses. I si contraus el temps a la dècima part, et farà també invulnerable a trets d'armes de foc. Amb una contracció a la vintena part podràs trencar qualsevol material d'un colp de puny.
- I no em podries proporcionar un arma no letal, per exemple un atordidor ultrasònic? – vaig suggerir.
- Els atordidors es basen en tecnologia del teu segle – va argüir –, i podrien ser reproduïts. En canvi la generació del camp taquiònic és una tecnologia tan avançada que els seus efectes, d'acord amb la tercera Llei de Clarke, solament podrien ser interpretats com a màgia. A més, el T-watch està sintonitzat amb les teues ones cerebrals, de manera que ningú més el podria utilitzar. Així, si llances mentalment l'ordre «activar» es generarà per defecte una contracció del temps a la cinquena part. Si després vols canviar la contracció, no tens més que llançar una ordre amb un número: deu, vint, etc. I per anul·lar el camp taquiònic hauries de llançar l'ordre «desactivar».
- D'acord – vaig acceptar.
- Aleshores – em va instruir – posat el T-watch i, quan estigues preparat, surt al desllunat. Utilitzaré el proper rellamp per a traslladar-te.

Aleshores la figura amb el barret i jaqueta negres va desaparèixer de la pantalla de l'ordinador, essent substituït pel fons de pantalla amb el rostre del meu amor.

Amb deler de tornar a veure-la en carn i ossos, em vaig dirigir directament al desllunat. Vaig sortir sota la pluja, i vaig aguarar amb neguit mentres em mullava, fins que el resplendor d'un rellamp em va allumenar. Vaig sentir una sotragada, i vaig pensar que m'havia alcançat un raig, però de seguida em vaig recuperar. I amb dubte del que hauria passat, vaig sortir del desllunat.

Ho veia tot igual, i vaig dubtar de si realment m'hauria traslladat d'univers. Però quan vaig tornar davant l'ordinador, que m'havia deixat encés, el vaig trobar apagat. I quan vaig mirar sota l'escala vaig veure que enlloc d'estar les meues jaquetes estaven les de la meua companya. I me vaig adonar que havia desaparegut també de l'escala la cadira elevadora que havíem instal·lat al final de la seua malaltia.

Estava xopat, de manera que vaig anar al dormitori, i vaig comprovar que en l'armari encastat continuava estant la meua roba, així que em vaig canviar. I després vaig anar al menjador i vaig encendre la televisió per assabentar-me de les notícies. Així vaig veure a un militar advertint contra qualsevol intent de protestes en el carrer.

Vaig comprovar que tenia també televisió per cable, de manera que vaig connectar la cadena del territori que s'havia volgut escindir, i vaig escoltar a un portaveu del seu govern cridant als diferents pobles de l'anterior territori de l'Estat a la resistència contra la dictadura. I vaig reflexionar que, si en el meu univers s'havia ajornat el seu projecte d'independència, i pensàvem que es podria reconduir cap a l'opció federal, en l'univers al qual havia triomfat el Colp d'Estat anti-secessionista la seua independència s'havia fet efectiva.

Aleshores vaig escoltar obrir-se la porta del carrer, vaig anar corrent cap a l'escala, i vaig veure baix al meu amor, que en veure'm va obrir un ulls com plats i va pujar corrent l'escala fins abraçar-me.

- On estaves? – em va preguntar –. T'haviem donat per desaparegut.
- Em vaig amagar durant un temps prudencial – en altre univers, vaig pensar –. Però ja he tornat. Per cert, on està el nostre fill?
- T'has oblidat que treballa fora? – es va estranyar –. Torna els caps de setmana.
- Clar – vaig assumir.

Es va canviar i després la vaig acompanyar a la cuina per ajudar-la amb el sopar, intercalant repetits besets.

Vam anar al menjador a sopar i després al dormitori a reprendre el nostre amor.

Després de desdejunar, la meua companya es va anar al treball. Jo continuava jubilat, de manera que vaig escurar i, amb la llista de la compra que m'havia preparat, a la qual havia afegit per al meu menjar (la meua companya no tornaria fins a l'hora de sopar) vaig agafar una borsa i vaig sortir al carrer per anar al supermercat. Allí treballadores i alguns clients me van saludar cordialment, congratulant-se de la meua tornada. Altres, tanmateix, em van mirar amb suspicàcia.

Quan vaig tornar a casa i desar les coses vaig obrir el portàtil i intentar obrir la meua web i descarregar-me el meu correu, tement que tindria molt acumulat des de la meua desaparició.

Però el meu compte i espai web en la Universitat semblaven estar eliminats o bloquejats. Vaig suposar, clar, que era conseqüència de la nova situació política.

Tanmateix, continuava tenint el meu domini personal, allotjat en un altre país. I en l'ordinador tenia un «espill» amb el contingut de la meua web. De manera que el vaig pujar al meu domini.

Vaig estar temptat de contraure el temps per poder fer-ho més ràpid, però vaig desistir entenent que no s'acceleraria la càrrega de fitxers des del meu ordinador fins a l'espai d'allotjament del meu domini.

Naturalment, vaig suprimit també els redireccionaments des del meu domini al de la Universitat, tant d'adreces web com del correu electrònic. I immediatament vaig començar a rebre missatges.

Ja era migdia, de manera que me vaig calfar un pot per a dinar mentres veia les depriments notícies en la televisió. I després vaig romandre esperant que tornés el meu amor.

Després de la nostra segona nit d'amor, la vaig acomiadar després de desdejunar i vaig tornar a escurar, i sortir per fer la compra.

Però a penes havia creuat el carrer quan un parell d'individus me van tallar el pas.

- Ven con nosotros – em van dir.

Vaig pensar en activar el T-watch, però considerant que no corria perill físic immediat vaig decidir esperar abans de revelar el que podia fer. De manera que els vaig seguir a l'interior d'un cotxe.

Me van portar al Comandament de policia i a l'interior d'un despatx. Allí van començar a interrogar-me sobre l'organització clandestina de la resistència.

- No sé res – vaig respondre.

I realment no sabia res: no havia tingut temps d'assabentar-me de la lluita contra la nova dictadura.

Però van insistir, i en un moment donat u d'ells me va llançar un cop de puny cap al ventre. Immediatament vaig llançar mentalment l'ordre «activar» i vaig veure com el moviment del seu puny es ralentitzava fins tocar el meu cos, moment en el qual va fer un gest de dolor i es va agafar la mà.

Vaig escoltar com parlaven entre ells molt lentament i amb una veu molt fosca que em costava entendre, encara que vaig poder interpretar el que deien.

- Debe llevar una coraza debajo de la ropa.
- Entonces desnudémosle.
- No es necesario. No nos preocupa dejarle marcas en la cara.

I mentres em feien gestos amenaçadors amb els punys, van continuar insistint en que els donés informació.

Jo havia entés que la contracció del meu temps deformava la meua percepció del seu parlar, escoltant-la molt greu i lenta, i faria que la meua veu s'escoltés molt ràpida i aguda. De manera que me vaig esforçar en parlar lentament i en veu molt greu.

- Nnnooo ssseeé rreeesss – vaig insistir.

Altre d'ells em va llançar amb tota la seua força un colp de puny a la mandíbula. I de seguit va llançar un crit de dolor i es va mirar els artells masegats.

- ¡Ha sido como golpear una pared de piedra! – es va queixar.

Van raonar entre ells desconcertats, mentres jo pensava que per resistir els seus colps no necessitava contraure els músculs, com vaig fer dècades abans sota l'anterior dictadura. Ara tenia prou amb contraure el temps...

- Mejor lo llevamos a una celda mientras pensamos otra táctica – va dir el que semblava dirigir-los.

Vaig pensar que fàcilment podria lliurar-me d'ells i escapar corrent, però volia revelar el mínim possible del que podia fer, de manera que me vaig deixar acompanyar a la cel·la.

Allí vaig descansar assegut en un banc de pedra. Notant que me faltava l'aire, vaig pensar que no podia ser per cansament, perquè no havia fet cap esforç, i vaig entendre que el problema era que les molècules d'oxigen entraven molt lentament en la meua boca.

Vaig comprovar que ho podia pal·liar donant glopades per aspirar més quantitat d'aire. Però com de totes maneres no corria un perill físic immediat vaig llançar l'ordre «desactivar» i em vaig posar a respirar normalment.

Però quan vaig escoltar que obrien la cel·la vaig ordenar «activar» per precaució. Tanmateix, el que feien era portar-me el dinar, en un plat i amb una cullera. Ho vaig olorar previngudament, però no vaig notar res estrany. Vaig pensar en desactivar el camp taquiònic, però m'intrigava si podria menjar amb el meu temps accelerat, de manera que ho vaig provar. I vaig comprovar que podia introduir-me el menjar en la boca i engolir-ho sense problemes. Vaig entendre que en el moment en que el menjar s'introduïa dins del meu cos quedava afectat pel meu camp taquiònic i podia assimilar-ho sense problemes.

De totes maneres el vaig desactivar per continuar respirant normalment, i vaig restar esperant damunt del banc.

Ja s'estaria fent de nit quan van venir a recollir-me. Vaig pujar amb ells, mantenint-me atent per activar el camp taquiònic en el moment que quelcom m'amenacés.

Però quan vaig entrar al despatx d'interrogatoris vaig sentir un calfred en veure allí al meu amor. Vaig entendre que havien anat a per ella quan havia tornat del treball.

- A ver si ahora vas a seguir negándote a darnos información – va dir el seu cap -. Y a ver si ella puede resistir los golpes como tú.

Vaig veure que mentres dos d'ells romanien al meu costat, altres dos agafaven dels braços a la meua companya, i un cinqué alçava el puny per donar-li un colp.

Això traspassava tots els límits, de manera que al temps que ordenava «activar» me vaig llançar contra ells. I uns segons després els cinc estaven en terra amb els cranis fracturats.

La meua companya em va mirar esbalaïda mentres jo desactivava el camp taquiònic, prenia aire i amb precaució obria la porta.

Vaig veure que no hi havia ningú al passadís, de manera que tornant a activar el camp vaig agafar amb cura en braços a la meua companya, i vaig córrer amb ella pel passadís cap a la sortida. Anava amb la boca oberta per englotir l'aire mentres corria, i així vam arribar a la porta, vaig esquivar als guàrdies que hi havien en ella, vam sortir al carrer i vaig continuar corrent per ell.

Mentres corria el meu amor em va demanar si podia donar-me un bes.

- Sí – vaig acceptar –, tu pots besar-me a mi, però jo no te puc besar ara perquè et podria llastimar.

De manera que me vaig esforçar per no respondre al seu bes mentre ella dipositava els seus llavis sobre els meus.

No sabia si algú ens seguiria, però tenia clar que no em podrien alcançar. De manera que vam continuar per carrerons fins allunyar-nos el suficient.

Aleshores em vaig aturar i amb cura vaig deixar a la meua companya en terra. Però mirant cap endarrere me'n vaig adonar que les meues empremtes havien quedat marcades en la vorera.

Vaig entendre el que havia passat, de manera que vaig desactivar el camp taquiònic, vaig agafar de la mà al meu amor i la vaig conduir per carrerons fins allunyar-nos de les empremtes.

I aleshores li vaig donar un bes, i vam entrar en un bar, seure a una taula i demanar begudes. Com habitualment, ella va demanar una cervesa i jo un refresc de taronja amb gas. I com habitualment, li van posar a ella el refresc i a mi la cervesa, de manera que rient se'ls vam intercanviar.

- No entenc – em va dir – com has pogut fer el que has fet. Què t'ha passat quan estaves desaparegut?
- Bé – li vaig respondre –, te ho hauré de contar. Realment me van matar. Però he pogut tornar.
- Has ressuscitat? – es va estorar.
- No exactament – vaig aclarir –, encara que te pot semblar igual de fantàstic.
- Després del que he vist me ho puc creure tot – va declarar.
- El cert – vaig explicar – és que m'he traslladat des d'un univers paral·lel.
- Com en la pel·lícula «[Coherence](#)»? – va apuntar.
- Exactament – vaig reconèixer –, però ho he fet amb l'ajuda d'un ser del futur que m'ha proporcionat a més un instrument – el vaig assenyalar el T-watch – que em permet contraure el temps i així moure'm a una velocitat molt més gran.
- Però com has pogut córrer portant-me en braços? Tan poc pese? – es va intrigar.
- Exactament – vaig continuar –. Tingues en compte que l'acceleració de la gravetat té la dimensió de l'espai dividit pel temps al quadrat. Com jo comprimia el meu temps a la cinquena part, el teu temps era cinc vegades més gran que el meu, i per tant pesaves vint-i-cinc vegades menys.
- Uns dos quilos i mig? – va calcular mentalment.
- Aproximadament – vaig concordar –. Era com córrer amb una bossa de taronges. Però molt més bonica. Clar que la contrapartida era que, per al terreny que jo xafava, el meu pes era vint-i-cinc vegades major, quasi dues tones. Per això marcava les meues empremtes en la vorera.
- I que anem a fer ara? – va inquirir.
- És clar que no podem tornar a la nostra casa – vaig assenyalar –. Allí ens localitzarien de seguida. S'haurém d'amagar.
- Bé – em va narrar –, la teua germana, quan van començar les detencions, es va amagar en casa d'uns amics que no estan fixats. Podríem anar allí. Jo no me vaig amagar perquè havia d'anar a la feina.

I així, després de pagar les consumicions, em va agafar de la mà i em va conduir a la propera estació de metro.

- Podeu quedar-se ací, clar – ens van dir els amfitrions –. Però demà s'ha convocat una manifestació, i pensàvem anar.
- Sí, jo també – va afegir la meua germana.
- Jo també aniré – va reblar la meua companya.
- Jo hauré d'anar per a protegir als manifestants – vaig declarar –. Però es una mala idea que aneu vosaltres – em vaig dirigir a la meua companya i la meua germana – perquè això faria que em preocupés de protegir-vos i no podria ocupar-me dels demés.
- Però com vas tu a protegir als manifestants? – va objectar la meua germana.
- Si hagueres vist el que va fer en el Comandament de policia – va replicar el meu amor – no ho dubtaries.
- Bé, aleshores romandrem ací – va acceptar la meua germana.
- I si anem a utilitzar aquesta com a casa de seguretat – vaig afegir dirigint-me als amfitrions – és mala idea també que aneu vosaltres.
- D'acord – van assumir.
- Per cert, no tindreu un passamuntanyes i una bandera republicana? – vaig demanar.
- Si, ara te les portem – van respondre.

Vaig acudir al lloc de convocatòria de la manifestació, i me va sorprendre no trobar allí a la policia. Prèviament m'havia afaitat la barba per tal de dificultar que em reconegueren. Portava la bandera plegada en una butxaca de la jaqueta, i el passamuntanyes enganxat en el cinturó.

Havia demanat també als amfitrions una cartolina i un retolador, i davant la seua sorpresa havia dibuixat una filera de cartutxos. Portava el fals cinturó explosiu amagat sota la jaqueta.

Els manifestants s'havien anant ajuntant i vam començar a marxar. Naturalment, jo no deixava de vigilar l'entorn. I vaig veure lluny davant nostre una filera de soldats amb fusells metralladors apuntant-nos. Sabia, clar, que eren soldats professionals, per tal com ja no hi havia servei militar, i semblaven a més de cossos especials.

Havia vist al mig de la manifestació al responsable d'organització del meu Partit, i em vaig dirigir a ell.

- Hem reconeixes? – li vaig preguntar.
- Sí, encara que t'has afaitat la barba – em va respondre –. T'haviem donat per desaparegut.
- He tornat – vaig emfatitzar –. Mira, jo m'encarregaré dels soldats – i davant la seua mirada d'escepticisme vaig afegir –: ja he escapat de la mort, de manera que no dubtes que ho podré fer. Però mentrestant hauries d'evitar que els manifestants s'apropen als soldats.

Em vaig posar el passamuntanyes, deixant la boca al descobert per a no dificultar-me respirar, em vas descórrer la jaqueta mostrant el fals cinturó d'explosius, vaig ordenar

mentalment «activar deu» i vaig córrer per un costat cap a la filera de soldats mentre feia glopades d'aire.

Immediatament els soldats em van apuntar i van començar a disparar-me, però vaig continuar avançant mentre les bales em rebotaven. Tanmateix, vaig veure que una dotzena de joves vestits de negre amb el rostres coberts per mocadors i enarborant pals havien escapat de la manifestació i m'imitaven corrent cap als soldats.

Els soldats els van disparar també, i quan jo vaig arribar junt a ells ja els havien abatut. Això, en tot cas, em va llevar les dubtes sobre el que havia de fer, de manera que vaig arremetre lateralment contra la filera de soldats donant cops de puny a dreta i esquerra.

I als pocs segons el carrer estava cobert pels cadàvers dels soldats que encara aferraven els seus fusells.

La manifestació va avançar i alguns manifestants van arrencar els fusells de les mans mortes dels soldats, i van continuar.

Vaig llançar la cartolina que portava en la cintura, i que ja havia acomplert la seua funció d'atraure els trets desviant-los dels manifestants. I me vaig dirigir al responsable d'organització:

- On anem?
- A Govern Militar – em va respondre – per tal d'alliberar als consellers i regidors que estan empresonats allí.
- D'acord, però deixeu que m'avance – vaig plantejar.

I activant el camp taquiònic vaig emprendre a córrer donant glopades d'aire. Però en girar un cantó vaig veure que davant de Govern Militar hi havia una filera de tancs, de manera que vaig ordenar «vint» i vaig envestir contra ells destrossant-los.

De seguit vaig ordenar «deu» i vaig irrompre en l'edifici del Govern Militar, eliminant únicament als soldats que em disparaven i deixant estar als que fugien, alguns dels quals van abandonar unes armes que ja sabien que eren inútils contra mi.

Així vaig recórrer els passadissos i escales de Govern Militar, fins arribar al despatx del Capità General. Aquest va desenfundar la seua pistola i em va disparar, i un segon després jeia en terra.

La seua mort va semblar ser una senyal per a la desbandada: els restants soldats van llançar les seues armes i van fugir corrent de l'edifici.

La manifestació ja havia arribat a aquest, encapçalada per la milícia improvisada armada amb els fusells arrabassats als soldats morts, de manera que vaig baixar al seu encontre.

Amb el camp taquiònic desactivat, i mentre alguns manifestants anaven recollint les armes abandonades, es vam dirigir als calabossos, on vam alliberar als membres del Consell i als regidors. Vaig veure que amb ells estava també el secretari general del meu Partit.

Vam sortir de l'edifici i vam veure que s'apropava un grup de policies sense cascos ni escuts. Em vaig preparar per activar la contracció del temps, però no tenien una actitud agressiva.

El cap de l'operatiu policial, a qui recordava de manifestacions anteriors al Colp d'Estat, es va avançar i dirigir al President del Consell:

- Estem a les seues ordres. Després que l'equip de torturadors va ser eliminat, vam recuperar el control del Comandament.

I a continuació es va dirigir a mi, que continuava portant el passamuntanyes, i me va lliurar dues telèfons mòbils.

- Se'ls van deixar en el Comandament – em va dir.
- Gràcies – vaig reconèixer mentre els agafava.

I de seguit em vaig llevar el passamuntanyes, que ja no acomplia cap funció.

Aleshores el Batlle va rebre una cridada, i després de contestar ens va explicar:

- Era de l'Ajuntament. La policia municipal ha recuperat el control i me conviden a anar per a reprendre possessió.
- Nosaltres – va dir el President del Consell – haurem de tornar també a la nostra seu.

I els membres del Consell, acompanyats pels policies i envoltats per manifestants armats, es van encaminar cap allí.

Jo em vaig dirigir al responsable d'organització:

- Sembla que la meua tasca ací ja ha finalitzat. Però ara necessitaria saber on estan retinguts els membres del Govern central.
- Espera que faça unes cridades – em va respondre.

Va trucar amb el seu mòbil, i després me va donar la informació. Me vaig acomiadar i encaminar cap a l'Estació, per tal com volia arribar a la Capital abans que tallaren les comunicacions ferroviàries.

De camí vaig cridar a la meua germana.

- Ací la situació ja està restablerta – li vaig dir –, de manera que podeu tornar a casa.

Li vaig demanar que es posés la meua companya, i quan ho va fer vaig repetir:

- Ací la situació ja està restablerta, de manera que podeu tornar a casa. Però jo hauré de viatjar al centre per acabar la feina.
- Tin cura – em va pregar.
- Els que hauran de tenir cura són ells – em vaig vantar.

No havia tingut cap problema per adquirir el bitllet pagant en metàl·lic i pujar al tren ràpid cap a la Capital. Prèviament havia comprat en l'Estació una gravadora i una novel·la negra per entretenir-me durant el viatge.

Aquest va transcórrer sense incidents. Però havent arribat a la Capital vaig veure que hi havia una cua per sortir de l'Estació, i que uns soldats estaven demanant la documentació dels viatgers i contrastant-la en un tablet. De manera que vaig ordenar «activar deu» i vaig sortir corrent travessant la filera de soldats. Vaig escoltar uns trets, però les bales ni tan sols van poder alçar-me.

Quan vaig considerar que estava suficientment lluny vaig desactivar el camp taquiònic i em vaig dirigir a l'estació de Metro més propera. Pensava que podrien haver-me identificat pel meu carnet d'identitat, però que si tenien fotos meues seria amb barba, per tal com ací m'havia mogut massa ràpid per a que pogueren fotografiar-me, de manera que tindrien dificultats per a reconèixer-me.

Així doncs, vaig pujar al Metro per apropar-me al meu destí. Anava amb el camp taquiònic desactivat, però preparat per activar-ho en cas necessari.

En sortir del Metro vaig continuar caminant fins arribar prop del quarter. Aleshores vaig ordenar «activar deu» i vaig irrompre en ell.

Poc després havia donat de baixa a bona part de la guarnició i fet fugir a la resta. Baixant als calabossos vaig alliberar als membres del Govern, i vam requisar un autobús militar blindat per dirigir-nos al Palau del Govern.

Amb el camp taquiònic desactivat vaig traure la gravadora de la butxaca i em vaig dirigir al President del Govern:

- Habría de grabar un mensaje conminando a la Junta cívico-militar a la rendición para salvar su vida – li vaig demanar.

I així ho va fer.

Quan vam tenir a la vista el Palau del Govern vam veure que hi havia una filera de tancs davant d'ell, de manera que me vaig tornar a dirigir al President:

- Tendréis que esperar aquí. Cuando la situación esté controlada, colgaré una bandera republicana de una ventana.
- Pero no estamos aún en una República – va objectar.
- Será simplemente una señal – vaig justificar.

De manera que l'autobús es va aturar, i jo vaig descendir, ordenar «activar vint» i córrer cap al Palau del Govern.

Després d'haver destrossat els tancs, vaig ordenar «deu» i irrompre en el Palau. De nou, vaig eliminar únicament als soldats que em disparaven, fins arribar a la porta de la sala del Consell de Ministres. Els soldats que feien guàrdia davant de la porta em van disparar també, de manera que els vaig eliminar, obrir la porta i irrompre en la sala.

Al voltant d'una mesa estaven asseguts militars d'uniforme, membres de l'anterior Govern i també el Cap de l'Estat, en uniforme militar. Vaig traure la gravadora de la butxaca i després de prémer el botó de reproducció la baix deixar damunt d'una tauleta per a que quedara fora del camp de temps contret.

Mentres els membres de la Junta escoltaven en silenci el missatge, van anar arribant més soldats fortament pertrets, que van escoltar el final del missatge. Però jo havia estat boquejant per englotir aire, i potser això ho interpretaren com una mostra de feblesa. El cap de la Junta va cridar

- ¡Abatidlo!

Immediatament els soldats nouvinguts em van metrallar. I un segon després estaven morts. A continuació vaig arremetre contra els membres de la Junta, i uns segons després estaven abatuts en els seus seients escalabrats.

Contemplant el cos exànime del Cap de l'Estat, vaig pensar que, més enllà de les dubtes que pogués tenir envers ell en el meu univers, estava clar que aquesta era la seua versió malvada. I l'adveniment de la República s'havia fet inevitable.

Vaig comprovar que, com en la meua ciutat, la mort dels membres de la Junta semblava haver estat la senyal per a la desbandada. Hi havia armes abandonades per tot arreu del Palau, i els seus portadors havien fugit a corre-cuita.

De manera que vaig desactivar el camp taquiónic, obrir una finestra i penjar en ella la bandera republicana.

Poc després els membres del Govern entraven en el Palau, essent rebuts pels funcionaris civils, que es van posar a la seua disposició.

El President del Govern va seure davant d'un ordinador i es va posar a publicar twits anunciant la derrota i mort dels colpistes i cridant als seus seguidors a la rendició.

Al poc vam rebre cridades dels territoris que ja havien derrotat als colpistes, oferint la seua ajuda. Però de seguit vam començar a rebre cridades de guarnicions militars anunciant el seu sotmetiment al Govern Constitucional.

Vaig arribar a la meua casa i besar al meu amor.

- Com estàs? – es va preocupar.
- Estic bé – vaig declarar –. Únicament he envellit uns dies més que tu, perquè el meu temps corria més ràpid que el teu.
- I ara què farem – em va demanar.
- Per les xarxes socials ha corregut el rumor de que sóc un androide, com única explicació per les meues capacitats. De fet, jo mateix he fomentat aquest rumor – li vaig informar –. Però serà difícil que puguem tenir ací una vida normal. S'hauran de traslladar a una zona rural, amb identitats falses que ens proporcionarà el Govern.
- I el Govern també pensa que ets un androide? – va inquirir.
- Crec que prefereix no preguntar – vaig respondre –. Però són conscients que me deuen la seua restauració, de manera que guardaran el nostre secret. I fins i tot facilitaran que pugues treballar amb la teua identitat falsa.
- De totes maneres me falten pocs anys per jubilar-me – va subratllar.

En aquest moment el nostre fill, que havia escoltat la meua veu, va baixar i em va abraçar.

- T'enviaré en un missatge xifrat la nostra localització per a que pugues venir a visitar-nos – el vaig dir.
- Val, puc anar amb la tia – va acceptar.
- Però hauràs de tenir cura de que no us seguisca ningú – vaig advertir.
- I qui ens va a seguir? – va qüestionar.
- Potser la CIA – vaig especular.
- Sí – va assenyalar el meu amor –, he llegit que Trump ha publicat un twit qualificant de terroristes les teues accions, i acusant al Govern d'estar patrocinat pel terrorisme. Però la Unió Europea, Xina i Rússia han expressat el seu suport al Govern Constitucional.
- Potser Trump tinga por que ara vaja a per ell – vaig ironitzar.
- Però no aniràs a fer-ho? – es va alarmar.
- Clar que no – la vaig tranquil·litzar –. A fi de comptes és un president electe: lliurar-se d'ell és cosa dels nord-americans. I espere no haver d'utilitzar mai més la contracció del temps.

Es vam abraçar i besar profundament.